

отъ Черковж-тж, ако го непослушаютъ. Тѣ нити свѣты-ты му послушались, нити пжкъ отъ заплашванія-та му ся уплашили, ами безъ да ся поправятъ умрѣлы, отлжчены отъ Черковж-тж; и макаръ, като постници, да были погребены пакъ въ неж, нъ като отлжчены, немогли да си останжтъ вжтрѣ. Кога-то Диаконъ-тъ възгласявалъ въ врѣмя на Литургиж-тж: **Оглашеннїи изыдите!** тѣя погребены тамъ постници ставалы изъ свои-ты гробове (мнозина отъ Христиань-ты виждали това), и излизалы навънъ изъ черковж-тж. Св. Венедиктъ ся научилъ за това нѣщо, и пратилъ въ черковж-тж, дѣто были погребены, еднж просфорж, като заповѣдалъ да извадятъ изъ неж чястици за упокояваніе на души-ты имъ, още — и да гы помянжтъ, кога-то ся свѣршяватъ Христовы-ты тайны. Слѣдъ тѣя молитвы и жьртвоприношенія на Черковж-тж вече никой гы невидѣлъ, да излизать навънъ, а отъ това ся разбрало, че Богъ гы вече опростилъ *)»

«Прѣподобна Атанасія, настойница-та на единъ монастырь, като умираше, заповѣдала была на тамошны-ты сестры, да ся молятъ, кога умре, за упокоеніе-то на душж-тж ѳ, 40 дена. Сестры-ты ѳ послушялы, нъ не ѳ испълнили волж-тж повече отъ девять дни, и това забравяніе на нейж-тж волжъ ѳ повикало да ся повърне отъ она свѣтъ. Тя, придружена отъ двама Ангела, ся явила на нѣкои отъ сестры-ты, и имъ напомнила, за дѣто ѳ были нарушили тжй завѣщаніе-то, думаещъ: **Знайте, сестры, че милостыня-та, коя-то ся подава за души-ты на умрѣлы-ты, и молитвы-ты на Священници-ты умилостивляватъ Бога тжй, штоо Му свалятъ надъ грѣшны-ты благодать-тж, за да имъ ся простятъ грѣхове-ти; освѣнъ това тѣ принасятъ полжъ и на оныя, кои-то гы помянувать **).**»

Св. Иванъ Милостивый пжкъ да докаже колко важно нѣщо е помянуваніе-то на умрѣлы-ты, и дѣятельность-тж, съ кож-то Черкова-та ся моли за тѣхъ, навожда слѣдующыя случаи:

«Нѣкой си былъ испаднжлъ робъ у неприятелски ржцѣ, и като такъвъ го задрѣли въ тъмницж. Негови-ти родителіе го чакали много врѣмя, да ся завърне, нъ най-послѣ ся отчаяли, и си помыслили, че на нѣкадѣ е умрѣлъ, та заради това накарали и священника да отелужи Божественнж-тж Литургиж за упокоеніе на неговж-тж душж. Най-послѣ, подиръ четири години, ся случило, та сынъ имъ побѣгнжлъ, и освободеиъ отъ робство-то ся върнжлъ пакъ живо и здраво подъ покрыва на свои-ты родители. Слѣдъ като ся посрѣщнжлы вече весело и двѣ-тѣ страны, тѣ му казали, какъ го мысляли вече за умрѣлъ, та по три-пжти на годинж-тж ся молили и за упокоеніе на неговж-тж душж: на Богоявленіе, на Великъ-день, и на Св. Тройцж, тѣ помянувахмы, му рѣкли тѣ.

*) Бесѣды Св. Григ. Двоесл. Книг. 11, гл. 23.

**) Чет. Мин. 12, Апр.